

Arrest

**nr. 151 460 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 15 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KONEVINA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 januari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.01.2010 werd ingediend door :

S.A.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel.9:3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing "niet-in-overwegingname" door stad Mechelen van de vorige aanvraag 9bis d.d. 02.11.2009. Echter er dient gesteld te worden dat het betrokkene vrij stond om toen beroep aan te tekenen tegen deze beslissing van de Stad Mechelen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort van beroep vormen tegen deze beslissing.

Het betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij absoluut geen gevaar voor de openbare veiligheid en orde zou vormen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk terug kan keren naar Moldavië omdat hij aldaar geen enkel belang meer zou hebben en dat hij aldaar geen enkel toekomstperspectief meer zou hebben. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit element onmogelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen daar betrokkene niet aantoont dat hij er niet tijdelijk zou kunnen naar terugkeren. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een -beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Moldavië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische grondwet en de bewering dat hij alhier een zus zou hebben; betref kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in de proportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele feitelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Wat betreft de vermelding van art. 6 en 7 van het ECOSOC dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden. Er dient bovendien gesteld te worden dat betrokkene niet de officiële toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkenen haalt verder ook aan dat hij zich in een andere prangende situatie zou bevinden. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier reeds 9 jaar zou verblijven, dat hij sterk lokaal verankerd zou zijn met de Belgische maatschappij, dat hij alhier een vriendenkring zou hebben met evenveel Belgen als vreemdelingen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een cursus Maatschappelijke Oriëntatie zou hebben gevolgd, dat hij een opleiding kelner-hulpkok bij de VDAB heeft gevolgd, dat hij als vrijwilliger zou hebben gewerkt voor de VZW Solidariteit, dat werkbereid zou zijn, dat hij aan de slag zou kunnen in de containerdepot in de Antwerpse haven, dat hij zich regelmatig zou beroepen op de diensten Werkgroep Integratie, dat hij is ingeschreven voor de goedkope woning te Mechelen, dat hij zijn huur steeds op tijd zou betalen, dat hij enkele referentiebrieven kan voorleggen, dat hij ingeschreven is bij de Vdab en dat hij zelfstandig zou kunnen

leven zonder terug te vallen op de Belgische sociale zekerheid - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet; behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

1.3. Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten; het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid wordt aan S.A. (...)

Het bevel gegeven om uiterlijk op 23 april 2012 het grondgebied van België te verlaten (instructies d.d.15.03.2012) ,evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland , Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel evenals het gelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011).

En doordat de bestreden beslissing bepaalt dat de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Terwijl de destijds bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11 december 2009 in de pers meedeelde en de Dienst Vreemdelingenzaken op hun website had bevestigd dat de criteria van de instructie ook na de Vernietiging verder toegepast zullen worden (stuk 7). En terwijl het rechtszekerheidsbeginsel onder meer inhoudt dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een bepaalde standvastigheid van het bestuur. En terwijl het vertrouwensbeginsel inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden. En terwijl de Raad van State het vertrouwensbeginsel omschrijft als: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan". En terwijl het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid, die ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burgers geeft of oplegt, wat ze de andere burgers niet geeft of oplegt. Het verschil in behandeling mag zich daarenboven niet op een deugdelijke of

aanvaardbare redenen steunen. De vergelijkbare gevallen dienen aldus gelijk te worden behandeld, zodat de bestreden beslissing de in het eerste middel aangehaalde bepalingen schendt.

Toelichting bij het eerste middel:

1.-Verzoekende partij beriep zich bij zijn regularisatieaanvraag op de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State (arrest nr. 198.769 van 09.12.2009 en arrest nr. 215.571 van 05.10.2011). Evenwel heeft de destijds bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11 december 2009 in de pers meegedeeld dat de criteria van de instructie ook na diens vernietiging verder toegepast zullen worden (stuk 7). Dit in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister. Ook de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde dit destijds, onder meer op diens website (stuk 7). De instructie zou aldus een richtlijn blijven, waarop het bestuur zich bij de beoordeling van de regularisatieaanvragen zou blijven steunen. Heden stelt de bestreden beslissing letterlijk, in strijd met voorgaande mededelingen, dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Dit gezien diens vernietiging door de Raad van State. Op grond van het vertrouwensbeginsel dienen de gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, evenwel te worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden. Vertrouwen kan worden gewekt doordat het bestuur inlichtingen of informatie verstrekt aan de burger. Deze laatste moet kunnen vertrouwen op de deskundigheid en de degelijkheid van het bestuur en dient ervan op aan te kunnen dat de door het bestuur verstrekte inlichtingen correct zijn. Vertrouwen kan daarenboven worden ontleed aan een bestendig gevolgde bestuurspraktijk of een vast beleid. Als een praktijk eenmaal vast is geworden, mag de burger er in de regel op vertrouwen dat die ook in zijn geval zal worden gevolgd. Het bestuur kan het vertrouwen van de burger eveneens wekken door middel van beloften of individuele toezeggingen, waarvan de specificiteit doorgaans tot een snelle binding van de kant van het bestuur leidt, mits zij op een voldoende ondubbelzinnige wijze geschieden. In casu kon de verzoekende partij erop vertrouwen dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 zou worden behandeld. Dit is evenwel duidelijk niet het geval geweest. Evenwel heeft de verwerende partij de aanvragen tot verblijfsmachtiging van andere partijen wél op basis van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 verder onderzocht en behandeld. Dit vormt daarnaast een ongelijke behandeling. Bij het gelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur kan worden gesteld dat het niet vereist is dat het bestuur op een gelijke wijze handelt, maar vooral dat het een consistent en redelijk beleid voert. De overheid mag aldus niet willekeurig en onredelijk handelen. In casu worden evenwel bepaalde aanvragen tot verblijfsmachtiging wél op basis van de criteria van de instructie onderzocht en andere aanvragen niet. Dit vormt eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel.

2.-Verzoekende partij beschikt daarenboven over het vereiste belang bij het middel, aangezien verzoekende partij zich beroept op de bepalingen van de instructie en zijn eerste verzoek tot verblijfsmachtiging binnen de door de instructie voorziene termijn van 15 september 2009 — 15 december 2009 had ingediend, waarna een verzoek tot heroverweging, waarbij de verzoekende partij zich eveneens op de bepalingen van de instructie had gesteund, werd ingediend. Hieronder wordt daarenboven uiteengezet dat de verzoekende partij er rechtmatig op kon vertrouwen dat de verwerende partij zijn verzoek tot heroverweging eveneens in toepassing van de criteria van de instructie zou onderzoeken.

Het middel is gegrond.”

2.1.3. Voor een goed begrip wordt vooreerst het juridisch kader geschetst waarbinnen de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus of de verwerende partij op een deugdzame wijze tot de vaststelling is kunnen komen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag in België zouden rechtvaardigen.

De verzoekende partij is in wezen van oordeel dat de vernietigde instructies van 19 juli 2009 hadden moeten worden toegepast op haar aanvraag. Dienaangaande moet het volgende worden gesteld.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen.

De stelling van de verzoekende partij dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden binnen de discretionaire bevoegdheid doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009*

te steunen". Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Noch het vertrouwensbeginsel, noch het rechtszekerheidsbeginsel brengen met zich mee dat een jarenlange administratieve praktijk in casu zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In de mate waarin de verzoekende partij aangeeft dat zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals zij beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Waar de verzoekende partij er zich over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus, samenvattend, op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het redelijkheidsbeginsel evenals het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.2. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat: "Betrokkene haalt aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing "niet-in-overwegingname" door stad Mechelen van de vorige aanvraag 9bis d.d. 02.11.2009. Echter er dient gesteld te worden dat het betrokkene vrij stond om toen beroep aan te tekenen tegen deze beslissing van de Stad Mechelen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort van beroep vormen tegen deze beslissing. "Terwijl de verwerende partij aan de verzoekende partij telefonisch had verzekerd dat een verzoek tot heroverweging, gesteund op een eerste verzoek, dewelke binnen de door de instructie voorziene termijn van 15 september 2009 - 15 december 2009 werd ingediend maar per beslissing van de burgemeester niet in overweging werd genomen, de eerste indieningsdatum van 02.11.2009 zou behouden en aldus op grond van de criteria van de instructie zou worden onderzocht. En terwijl een dergelijke mogelijkheid duidelijk binnen de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij valt. En terwijl het rechtszekerheidsbeginsel onder meer inhoudt dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een bepaalde standvastigheid van het bestuur. En terwijl het vertrouwensbeginsel inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden. En terwijl het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuur een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zodat de bestreden beslissing de in het tweede middel aangehaalde bepalingen schendt.

Toelichting bij het tweede middel:

1.-De verzoekende partij diende zijn aanvankelijke aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet binnen de door de instructie van 19 juli 2009 voorziene termijn van 15 september 2009 - 15 december 2009. Evenwel werd verzoekende partij niet aangetroffen bij de woonstcontrole. Om deze reden besloot de burgemeester van de stad Mechelen tot niet in overwegingname van de eerste aanvraag van de verzoeker. De raadsman van verzoekende partij heeft onmiddellijk telefonisch contact ondernomen met de diensten van de verwerende partij, met de vraag welke stappen best dienden te worden ondernomen. Aan de raadsman van de verzoekende partij werd door de diensten van de verwerende partij telefonisch meegedeeld dat indien hij onmiddellijk een verzoek tot heroverweging in zou dienen, dit verzoek geacht zal worden het oorspronkelijke verzoek te vervangen en behandeld zou worden alsof die op 02.11.2009 (datum van de eerste aanvraag) werd ingediend. Verzoekende partij heeft dit dan ook onmiddellijk gedaan. De heraanvraag dateert van 13.01.2010, terwijl de beslissing tot niet inoverwegingname van 11.01.2010 dateert. Het moge duidelijk zijn dat een behandeling van het herhaalde verzoek als zijnde ingediend op 02.11.2009 in plaats van 13.01.2010, weldegelijk tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verzoekende partij behoort. Vervolgens voerde de verwerende partij een positieve woonstcontrole uit en heeft de heraanvraag gedurende een periode van meer dan 2 jaar onderzocht, enkel om te besluiten dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn, aangezien die buiten de door de instructie van 19 juli 2009 voorziene termijn van 15 september 2009 - 15 december 2009 werd ingediend. Op grond van het vertrouwensbeginsel dienen de gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, evenwel te worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen te misleiden. Vertrouwen kan worden gewekt doordat het bestuur inlichtingen of informatie verstrekt aan de burger. Deze laatste moet kunnen vertrouwen op de deskundigheid en de degelijkheid van het bestuur en dient ervan op aan te kunnen dat de door het bestuur verstrekte inlichtingen correct zijn. Het bestuur kan het vertrouwen van de burger eveneens wekken door middel van beloften of individuele toezeggingen, waarvan de specificiteit doorgaans tot een snelle binding van de kant van het bestuur leidt, mits zij op een voldoende ondubbelzinnige wijze geschieden. In casu heeft de verwerende partij telefonisch meegedeeld dat de heraanvraag nog steeds op basis van de criteria van de instructie zou worden behandeld, indien er in de heraanvraag de eerste aanvraag volledig zou worden hernomen. De heraanvraag zou worden geacht te zijn ingediend op 02.11.2009, binnen de termijn van de instructie.

Door vervolgens afbreuk te doen aan zijn toezeggingen en daarenboven zelfs te stellen dat de instructie (gezien diens vernietiging) niet toegepast kon worden, alhoewel dit duidelijk tegen de door het bestuur geschepte verwachtingen inging, heeft de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing aangenomen. De verwerende partij heeft op een onredelijke wijze gebruik van diens beleidsvrijheid gemaakt en in strijd met diens aanvankelijke mondelinge toezeggingen, na de verzoekende partij meer dan 2 jaar in het ongewisse te hebben gehouden, tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging besloten. Het middel is gegrond”.

2.2.3. De Raad kan in eerste instantie verwijzen naar hetgeen vastgesteld werd bij de bespreking van het eerste middel. Daargelaten de vraag of de vermeende toezeggingen van de verwerende partij kunnen worden aangenomen -er liggen hiervan geen bewijzen voor- is hiervoor reeds vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde beginselen -dit geldt ook voor het thans voor de eerste keer aangehaalde redelijkheidsbeginsel- niet contra legem kunnen toegepast worden.

In de mate dat de verzoekende partij nog alludeert op het feit dat, mocht haar dossier onmiddellijk zijn behandeld -of op datum van de eerste aanvraag waarvan zij melding maakt en die had geleid tot de niet inoverwegingname- dit totaal anders zou zijn beoordeeld, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en de verzoekende partij niet aantoonbaar dat daar anders moet over worden gedacht. De verwerende partij, ten slotte, moet de juridische context respecteren zoals die bestaat op het ogenblik waarop zij de beslissing neemt, ongeacht het moment waarop de aanvraag werd ingediend.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1 In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3.2. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing bepaalt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 door de Raad van State vernietigd werd en om deze reden de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. En doordat de bestreden beslissing ter zelfde tijd bepaalt dat: "Betrokkene haalt aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing "niet-in-overwegingname" door stad Mechelen van de vorige aanvraag 9bis d.d. 02.11.2009. Echter er dient gesteld te worden dat het betrokkene vrij stond om toen beroep aan te tekenen tegen deze beslissing van de Stad Mechelen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort van beroep vormen tegen deze beslissing." En doordat de bestreden beslissing aldus een fundamentele tegenstrijdigheid bevat, door langs de ene kant de toepassing van de instructie integraal te ontkennen en te verwijzen naar diens vernietiging, en langs de andere kant impliciet te erkennen dat de vorige aanvraag 9bis dd. 02.11.2009 wél op basis van de criteria van de instructie kon worden behandeld. Terwijl het motiveringsbeginsel inhoudt dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Zo moeten de overwegingen duidelijk zijn, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door stukken van het administratief dossier. En terwijl de redelijkheidstoetsing de toetsing is naar het al dan niet bestaan van een wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van een beslissing. En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel een zorgvuldig onderzoek en voorbereiding van de beslissing veronderstelt evenals een zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen. En terwijl artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Zodat de bestreden beslissing de in het derde middel aangehaalde bepalingen schendt.

Toelichting bij het derde middel.

De bestreden beslissing bevat een fundamentele tegenstrijdigheid, door langs de ene kant de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 integraal te ontkennen en te verwijzen naar diens vernietiging door de Raad van State, en langs de andere kant impliciet te erkennen dat de eerste aanvraag 9bis van de verzoekende partij dd. 02.11.2009 wél op basis van de criteria van de instructie kon worden behandeld. Dit aangezien de verwerende partij niet stelt dat de eerste aanvraag, gesteund op de criteria van de instructie, eveneens onontvankelijk zou zijn geweest, maar bepaalt dat de verzoekende partij tegen de beslissing van niet-in-overwegingneming van de eerste aanvraag bij Uw Raad beroep diende aan te tekenen. Indien de logica van de verwerende partij zou worden gevolgd, kan worden afgeleid dat, indien Uw Raad destijds tot de vernietiging van de beslissing tot niet-in-overwegingname zou hebben besloten en het dossier, desgevallend na een positieve woonstcontrole, aan de verwerende partij ter onderzoek zou worden overgemaakt, de verwerende partij de eerste aanvraag wél op basis van de criteria van de instructie zou kunnen onderzoeken. Verwerende partij steunt zijn beslissing aldus op tegenstrijdige motieven. Hij stelt dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging door de Raad van State, (alhoewel hij in andere vergelijkbare dossiers wél de criteria van de instructie bij het onderzoek van de aanvragen tot verblijfsmachtiging in aanmerking neemt). Daarnaast stelt hij echter eveneens dat de beslissing tot niet-in-overwegingname van de eerste, binnen de door de instructie voorziene termijn van 15 september 2009 - 15 december 2009 ingediende aanvraag, door een annulatieberoep voor Uw Raad diende te worden bestreden (en een her-verzoek aldus niet geacht kan worden om de eerste aanvraag, wat de indieningsdatum betreft, te vervangen). Aldus erkent hij impliciet dat de eerste aanvraag wél op basis van de criteria van de instructie kon worden onderzocht. Verzoekende partij beroept zich in zijn huidige aanvraag op de criteria van de instructie en heeft er alle belang bij dat zijn huidige aanvraag op grond van de criteria van de instructie zou worden onderzocht. Een tegenstrijdige motivering, waarbij langs de ene kant de toepassing van de criteria van de instructie wordt ontkend en langs de andere kant wel wordt erkend, is schadelijk voor de verzoekende partij, dewelke wenst dat zijn huidige aanvraag aan alle criteria van de instructie zou worden getoetst. Ook de andere criteria van de instructie, met name die van artikel 1.1 t.e.m. 2.7 en verder dienen te worden onderzocht. De motieven controle houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk pas, naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen motieven en de inhoud van de beslissing. Dat laatste is daarbij de omschrijving van het redelijkheidsbeginsel. De motieven van de beslissing zijn aldus kennelijk onredelijk, aangezien er een fundamentele tegenstrijdigheid aanwezig is in de motivering. De bestreden beslissing steunt zich niet op motieven die in rechte en in feite juist zijn. Dit vormt eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de overheid bij de voorbereiding van de beslissing duidelijk onzorgvuldig is geweest en een onzorgvuldig geformuleerde, tegenstrijdige motivering heeft gehanteerd. Het middel is gegrond”.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Nauw daarbij aansluitend, kan verder worden gesteld dat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag van 15 januari 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Bij de bespreking van het eerste en het tweede middel werd reeds gesteld dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructie niet meer kunnen worden toegepast.

De tegenstrijdigheid die de verzoekende partij meent te kunnen ontwaren, is niet aangetoond: nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen, noch worden afgeleid, dat de verwerende partij impliciet zou erkennen dat de vorige aanvraag wel op grond van de criteria van de instructie kon worden behandeld. De beslissing tot niet-inoverwegingneming geeft daarvan evenmin blijk: deze werd louter en alleen ingegeven door de vaststelling dat de verzoekende partij niet op het door haar opgegeven adres woont.

Het is noch tegenstrijdig, noch onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk om te stellen dat tegen een eerder genomen administratieve rechtshandeling een beroep had kunnen worden ingediend en dat het indienen van het onderhavig regularisatieverzoek geen soort van beroep kan vormen tegen deze eerdere beslissing. In deze passus van de motivering kan niet meer worden gelezen dan wat er staat.

Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.3.4. Het derde middel is niet gerond.

2.4.1. In een vierde en laatste middel werpt de verzoekende partij andermaal de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.4.2. Het middel wordt als volgt geadstrueerd:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat: "Wat betreft de vermelding van art. 6 en 7 van het ECOSOC dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden. Er dient bovendien gesteld te worden dat betrokkene niet de officiële toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaald arbeid te verrichten". Terwijl de verzoekende partij in diens her-verzoek tot verblijfsmachtiging weldegelijk aanvoert dat: "het recht op arbeid van de verzoeker niet kan worden verzekerd door de Moldavse overheid. Met een regularisatie van zijn verblijf kan

verzoeker verder werken zonder voor overlast te zorgen voor de Belgische maatschappij. Door tewerkstelling als voorwaarde te gebruiken voor verlenging van verblijf, heeft de Belgische overheid voldoende zekerheid. Moest er iets mis gaan, kon het verblijf alsnog beëindigd worden. Het is dus duidelijk een win-win situatie." En terwijl het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer het bestuur een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. En terwijl het motiveringsbeginsel inhoudt dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Zo moeten de overwegingen duidelijk zijn, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door stukken van het administratief dossier. En terwijl artikel 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. En terwijl L het zorgvuldigheidsbeginsel een zorgvuldig onderzoek en voorbereiding van de beslissing veronderstelt, met een behoorlijke feitengaring en voorlichting.

Toelichting bij het vierde middel:

De bestreden beslissing bepaalt dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze art. 6 en 7 van het ECOSOC geschonden zouden zijn. Evenwel lichtte verzoekende partij in zijn verzoek tot verblijfsmachtiging weldegelijk toe dat zijn recht op arbeid niet verzekerd kan worden door de Moldavse overheid. Aldus specificeerde de verzoeker wél op welke wijze artikel 6 en 7 van het ECOSOC verdrag geschonden waren. Deze artikelen luiden:

"Art. 6. 1. Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht op arbeid, hetgeen insluit het recht van een ieder op de mogelijkheid in zijn onderhoud te voorzien door middel van vrijelijk gekozen of aanvaarde werkzaamheden; zij nemen passende maatregelen om dit recht veilig te stellen. De door een Staat die partij is bij dit Verdrag te nemen maatregelen ter volledige verwezenlijking van dit recht, dienen onder meer te omvatten technische programma's, programma's voor beroepskeuzevoorlichting en opleidingsprogramma's, alsmede het voeren van een beleid en de toepassing van technieken gericht op gestadige economische, sociale en culturele ontwikkeling en op het scheppen van volledige gelegenheid tot het verrichten van productieve arbeid onder omstandigheden die de individuele mens het genot waarborgen van de fundamentele, politieke en economische vrijheden.

Art. 7: De Staten die partij zijn bij dit Verdrag erkennen het recht van een ieder op billijke en gunstige arbeidsvoorwaarden, die in het bijzonder het volgende waarborgen:

a) Een beloning die alle werknemers a/s minimum het volgende verschaft:

(i) een billijk loon en gelijke beloning voor werk van gelijke waarde zonder onderscheid van welke aard ook; in het bijzonder dienen aan vrouwen arbeidsvoorwaarden te worden gewaarborgd die niet onderdoen voor die welke op mannen van toepassing zijn, met gelijke beloning voor gelijk werk;

(ii) een behoorlijk levenspeil voor henzelf en hun gezin overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag;

b) Veilige en hygiënische arbeidsomstandigheden;

c) Gelijke kansen voor een ieder op bevordering in zijn werk naar een passende hogere positie, waarbij geen andere overwegingen mogen gelden dan die van anciënniteit en bekwaamheid;

d) Rustpauzen, vrije tijd en een redelijke duur van de werktijd en periodieke vakanties met behoud van loon, alsmede behoud van loon op algemeen erkende feestdagen. Aldus diende verwerende partij deze verklaring van de verzoekende partij weldegelijk te onderzoeken. Minstens dient uit de motivering van de bestreden beslissing te blijken dat de stelling van de verzoekende partij aangaande de schending van zijn recht op arbeid werd onderzocht of dat de verwerende partij deze stelling om een of andere reden niet wenste onderzoeken. In het laatste geval dient uit de bestreden beslissing te kunnen worden afgeleid om welke reden de verwerende partij het onderzoek overbodig zou hebben geacht.

De bestreden beslissing bepaalt enkel dat de verzoekende partij heden niet de officiële toestemming heeft om op het Belgisch grondgebied betaald arbeid te verrichten. Evenwel wordt om deze reden dan ook een machtiging tot verblijf aangevraagd, opdat de verzoeker wél de toestemming zou krijgen om arbeid te verrichten. Deze motivering is dan ook onafdoende. Een dergelijk onzorgvuldig onderzoek en voorbereiding van de beslissing maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit. De motivering van de beslissing is daarenboven duidelijk onafdoende, aangezien de overweging van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze art. 6 en 7 van het ECOSOC geschonden zouden zijn, niet nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw of gestaafd is met de stukken van het dossier. Van een zorgvuldig en redelijk bestuur dient evenwel te worden verwacht dat die alle stukken van het dossier en zeker de argumenten in het verzoekschrift zelf zorgvuldig onderzoekt om een beslissing aan te nemen die op feitelijk en juridisch correcte gronden zou zijn gesteund. Niet alle argumenten van de verzoekende partij werden aldus onderzocht, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Het middel is gegrond".

2.4.3. De verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat zij wel degelijk, en in weerwil van het gestelde in de bestreden beslissing, heeft toegelicht waarin de schending van de artikelen 6 en 7 van het ECOSOC-verdrag volgens haar zou zijn gelegen. Echter, de verwerende partij heeft zich niet

beperkt tot de foutieve vaststelling dat dat niet het geval was, maar heeft hierover verder gemotiveerd. Het eerste desbetreffende motief is derhalve geenszins determinerend en het feit dat het niet correct is, kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft, omtrent de bedoelde bepalingen, gesteld dat de verzoekende partij niet de officiële toestemming heeft om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Daarmee heeft zij geantwoord op het gestelde in de aanvraag, met name dat het recht op arbeid niet kan worden verzekerd door de Moldavische overheid en dat “met een regularisatie van zijn verblijf verzoeker verder [kan] werken zonder voor overlast te zorgen”. De verwerende partij heeft dus duidelijk te kennen gegeven dat de verzoekende partij zich niet op deze bepalingen kan beroepen omdat zij er officieel niet toe gerechtigd is betaalde arbeid te verrichten. Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij het bij het verkeerde eind heeft. Zij blijft daartoe in gebreke: terwijl zij in haar aanvraag duidelijk aangaf “verder” te willen werken, lijkt zij nu het geweer van schouder te veranderen en te stellen dat zij precies haar aanvraag heeft ingediend om de toestemming te krijgen arbeid te verrichten. Dit gaat uiteraard niet op. In ieder geval toont de verzoekende partij niet aan dat de bepalingen van het ECOSOC-verdrag een directe werking hebben, en al evenmin dat deze de toepassing van de Vreemdelingenwet en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor wat betreft het recht op officiële arbeid in de weg zouden staan.

2.4.4. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS